

УДК 2–726.3Сін(477.83/86)"18"

СВЯЩЕНИК ІВАН-ХРИЗОСТОМ СІНКЕВИЧ (біографічний нарис)

Орест ПУШИК*

У статті вперше подано життєпис священика, регента й композитора-аматора отця І.-Х. Сінкевича, відомого як першого біографа М. Вербицького – автора музики Державного Гімну України.

Ключові слова: Михайло Вербицький, Іван-Хризостом Сінкевич, сакральна музика, літургія, Державний Гімн України.

В статье впервые изложено жизнеописание священника, регента и композитора-аматора отца И.-Х. Синкевича, известного как первого биографа М. Вербицкого – автора музыки Государственного Гимна Украины.

Ключевые слова: Михаил Вербицкий, Иван-Хризостом Синкевич, сакральная музыка, литургия, Государственный Гимн Украины.

The biography of the priest, choirmaster and composer-amateur f. I.-Kh. Sinkevych, known as the first biographer of M. Verbytskyi – the author of national anthem of Ukraine is given in the article for the first time.

Keywords: Mikhailo Verbytskyi, Ivan-Khryzostom Sinkevych, sacred music, liturgy, the national anthem of Ukraine.

Перемишль став тим містом, звідки національно-культурне відродження в першій третині ХІХ ст. поширилося на всю Галицьку Україну. Саме в ньому сформувався осередок греко-католицьких священиків-інтелектуалів на чолі з єпископом Іваном Снігурським – одним з очільників віденсько-перемишльського просвітницького гуртка, визначним діячем українського національного відродження, меценатом.

Створена при єпископській палаті перемишльська співочо-музична школа та хор, заснований при греко-католицькому кафедральному соборі Перемишля 1830 року, досягли кульмінаційного піку свого розвитку. У своїй статті композитор отець Михайло Вербицький [1] високо оцінив діяльність школи та хору, зазначивши, що школа була консерваторією в мініатюрі, а хор не поступався гарній опері. Мистецький спів, культивований у стінах перемишльської школи, став чи не найголовнішим чинником пробудження національної свідомості галицьких українців у 1829–1835 роках, випереджаючи процеси, що відбувалися в літературі.

Священикові Івану-Хризостому Сінкевичу українська культура завдячує як першому біографу М. Вербицького. Його життєпис, дещо уточнений та розширений дослідниками пізнішої пори, і досі залишається джерелом цінної інформації про автора

музики Державного Гімну України. М. Вербицького як композитора він охарактеризував так: «Самий лучший галицко-русский композитор, автор славной “Симфонії”, і музики к мелодрамам “Подгоряне”, “Селскія пленіпотенти” і численних церковних і мірських квартетов» [цит. за: 3].

І.-Х. Сінкевич як хормейстер, співак, композитор відомий своєю педагогічною діяльністю на ниві пропаганди та впровадження церковного нотного співу в гімназії Перемишля та в духовних семінаріях Перемишля, Львова й Чернівців [3].

Іван-Хризостом (з грец. – Іван-Златоуст) Сінкевич народився 27 вересня 1814 року в с. Військо, де його батько, священик УГКЦ, син дяка, мав прихід. Село Військо (нині – с. Нові Сади) розміщене на території Польщі, 17 км південніше від Перемишля, за 0,5 км від польсько-українського кордону. Батько Івана-Хризостома помер через кілька місяців після народження сина. Дітей виховував вітчим, також священик. Вітчим, у порівнянні з іншими місцевими священиками, був свідомим українцем – удома радо спілкувався з дружиною та дітьми українською мовою (хоча його прихожани ніколи не чули від нього українського слова, бо і проповіді в церкві аж до 1848 року він повинен був промовляти лише польською – досить сувора вимога тогочасної польської влади в Галичині).

ДО 200-ЛІТТЯ МИХАЙЛА ВЕРБИЦЬКОГО

Церква Святого Юрія (будівля 1830 р.). с. Нові Сади Перемишльського повіту (Польща).
[Електронний ресурс]

У 1824 році І.-Х. Сінкевич став учнем четвертого класу нормальної школи в Перемишлі. Того ж року, на похороні свого шкільного товариша, він насмілився вперше публічно заспівати похоронну німецьку пісню. Мешканці Перемишля здивувалися мужності духу й красі співу цього десятирічного хлопця, адже від природи він мав абсолютний слух та гарний дзвінкий сопрановий голос.

У 1825 році Іван-Хризостом, уже в п'ятому класі Перемишльської гімназії, почав співати в хорі, керівником якого був гімназист Яків Неронович (згодом закінчив духовну семінарію, був порохницьким деканом), володар гарного тенора. Я. Неронович, як регент, отримав від єпископа І. Снігурського квартиру в єпископській палаті.

Від 1826 року гімназист І.-Х. Сінкевич співав у церкві. Тоді було заведено, що гімназисти щоденно вранці, о пів на восьму,

ходили на службу Божу у францисканський костел. Професор гімназії Нікій Журавський грав під час цього учнівського богослужіння на органі, а гімназисти співали церковних гімнів. Спів вели без нот – «самолівкою – по київському напіву». Учасники гімназійного хору співали також під час великих свят у церкві та на галових обідах у єпископа і на преміціях – перших богослужіннях нововисвячених священиків.

У гімназійні роки на заняття співом молодого І.-Х. Сінкевича дуже великий вплив мали уроки отця Гавриїла Шеховича, викладача церковного співу в Перемишльській духовній семінарії. Від нього хлопець перейняв церковні зразки «київського напіву», які в навчальному закладі традиційно викладали, та польські світські пісні. У Перемишлі 1829 року, за ініціативи єпископа Івана Снігурського та на його кошти, почалося навчання хористів співу по нотах. Капелан

ОРЕСТ ПУШИК. СВЯЩЕНИК ІВАН-ХРИЗОСТОМ СІНКЕВИЧ...

єпископа отець Йосип Левицький – енергійна людина та чудовий організатор – запросив із чеського м. Брно на посаду керівника хору Алоїза Нанке – талановитого музиканта, який пізніше став відомим композитором. Отець Й. Левицький спеціально відбирав хористів з гарними голосами. До хору залучили гімназиста І.-Х. Сінкевича (сопрано), Матвія Пінковського (альт), семінариста Григорія Чижевича (тенор), оперного хориста Вінкента Серсавія (бас). У хорі також співав і гімназист Михайло Вербицький (альт). Саме тоді й потоваришували І.-Х. Сінкевич і М. Вербицький. Пізніше І.-Х. Сінкевич – однокурник М. Вербицького у Львівській духовній семінарії – був його добрим, щирим товаришем і другом. Ось як згадував про цей хор сам отець М. Вербицький: «Ученики-півці одарені були від природи рідко суцесуючими красновзвучними голосами, между которими особливо сопрано-півець Йоан Хрисостом Сінкевич, альт-півець Матей Пінковський і теноре-півці Григорій Чижевич і Спиридїон Алексевич так красними і чистими голосами одарені були, же виглядані півці при операх могли би щастливими бути, если би їх природа такими голосами одарила» [1].

І.-Х. Сінкевич дуже добре грав на гітарі, і за його допомогою М. Вербицький із запалом почав навчатися грі на цьому інструменті. У той час гітара була надзвичайно поширена й відігравала першорядну роль у домашньому музикуванні (як згодом і фортепіано). У семінарії М. Вербицький свою майстерність гри довів до досконалості. Гітара залишилася його улюбленим інструментом на все життя. Він використовував її у процесі творення своїх композицій, навчав інших грі на гітарі і навіть написав для неї рукописні нотні збірники [2]. Численні твори, перекладені або написані ним для гітари, здобули широку популярність у Галичині. До нашого часу збереглося його «Поученіє хітари», що стало першим, такого плану, посібником в Україні. А у важкі роки свого життя він, навчаючи грі на гітарі, рятував себе від злиднів [2].

Коли єпископ захворів на холеру, капелан отець Й. Левицький залишив свою посаду. Від цієї напасти помер семінарис

Г. Чижевич, а гімназист І.-Х. Сінкевич, рятуючись, виїхав на чотири місяці в с. Стрілки (за 12 км на південь від Старого Самбора) до свого дядька, священника старо-самбірського деканату отця Михайла Заготинського. Щоб хлопець не заразився, дядько примушував його пити горілку й курити. Як наслідок – юнак утратив сопрановий голос. Однак самому отцеві Михайлові такі заходи не допомогли: він захворів і невдовзі помер.

Перехворівши 1831 року на холеру, єпископ І. Снігурський уже не мав достатньо коштів для оплати видатків на капелу. А. Нанке полишив керівництво хором. На цю посаду був призначений Вінкент Серсавий, а після нього – Людвіг Седляк. Ці керівники були мало зацікавлені своєю роботою. До хору набрали нових співаків; ними стали Спиридїон Алексевич і Антоній Гелитович (тенори), та гімназист Володислав Вербицький, молодший брат Михайла Вербицького (сопрано). Проте репетиції хору відбувалися дедалі рідше, співаки перестали вчитися з нот та співали на слух. Лише через кілька років нотний спів почав розвиватися вже й у Львівській духовній семінарії.

І.-Х. Сінкевич 1833 року переїхав у Чернівці і з початком навчального року розпочав студювання філософії одразу на другому курсі – у восьмому класі Чернівецької гімназії. Він, як українець, щонеділі ходив до греко-католицької церкви і бачив сумну картину – до самого Богоявлення 1834 року (19 січня) у церкві ніколи не бувало більше 10–11 прихожан. Щоб спробувати залучити українську інтелігенцію з костелів до церкви, він створив церковний хор та навчав хористів співу на слух. Першим твором, виконаним ними в церкві, була композиція видатного українського композитора Дмитра Бортнянського «Буди ім'я Господнє». Зауважимо, що саме духовні концерти Д. Бортнянського, що представляли високопрофесійне акапельне багатоголосся, найбільше вплинули на музику Західної України.

Професор філософії Барановський, почувши спів церковного хору, з радістю та здивуванням запитав гімназиста І.-Х. Сінкевича: «Ви співаєте концертово, де ви того научились?». Після такого захочення гімназист І.-Х. Сінкевич ще з більшим за-

ДО 200-ЛІТТЯ МИХАЙЛА ВЕРБИЦЬКОГО

взяттям зайнявся хоровим співом. Він мав невеликий, але гарний хоровий колектив – Дмитро Янович (баритон), Фелікс Шумлянський (бас), Антоній Кохановський (тенор-сопрано), Стебельський (альт). Уперше хор виконав цілу літургію на чотири голоси в листопаді 1833 року на похороні отця Теодора Лаврецького, першого пароха й декана УГКЦ в Чернівцях. Найбільшими покровителями церковного співу тут були професор Барановський (син дяка, свідомий українець) і префект гімназії Глац, катехит Амтман (чех, музикант).

У Чернівцях І.-Х. Сінкевич розпочав свої перші спроби компонування музики. На вірші Юліана Скопчинського (пізніше – священик у с. Пилипче) він поклав на ноти для чотирьох голосів два твори: «Поспішно тут приходимо» (*Spieszonym krokiem tu przybywamy*) і «Живи у щасті й мирі» (*Zyj w szczęściu i spokoju*). Хор виконав їх на іменинах професора Барановського та на балу з нагоди дня народження імператора Австрії Франца II (з додатком «Многая літа»). Авторство І.-Х. Сінкевича підтверджено записом 1835 року в протоколі прихода с. Гусяків. З того часу чернівецька інтелігенція, незалежно від віросповідання, почала приходити до греко-католицької церкви, щоб тут послухати спів церковного хору. Професор Барановський намагався затримати І.-Х. Сінкевича в Чернівцях, а професор богослов'я православної семінарії О. Сухопан пропонував йому посаду викладача співу в семінарії з платнею 500 золотих рублів на рік. Однак випускник гімназії прагнув у Галичину, до Перемишля, де йому, «як любимцю еп. І. Снігурського, відкривалося широке поле». Переїхавши 1835 року до Львова, І.-Х. Сінкевич вступив до Львівської духовної семінарії. Він мав велике бажання вчити студентів співу з нот, проте зазнав сильного опору як зі сторони ректора Теліховського, так і самих вихованців семінарії. У цей час у Львові була поширена думка, що тільки «самолівка» (спів на слух) – це український спів, а спів з нот – німецька метода, неприйнятна для Галичини.

Та все ж таки підвалини для вивчення нотного співу поступово закладали. І.-Х. Сінкевич вибрав здібних студентів

для хору – Теофіла Кордасевича, Антона Гелитовича, Спиридона Алексеича, Івана Гумецького, Климента Подляшецького – і ретельно навчав їх нотному співу. Публічних виступів у церкві хором не дозволяли; тільки 1836 року, після тривалих клопотань, було дозволено співати у Великодню п'ятницю при Божому Гробі. У 1837 році репетиції хору відбувалися щодня, після вечері, на квартирі І.-Х. Сінкевича. Того ж року хор дістав можливість співати з нот у семінарській церкві щонеділі, бо 40 семінаристів – співаків на самолівку – у цей час співали в кафедральній церкві Святого Юрія. Новопризначений ректор семінарії Венедикт Левицький ще більше налаштувався проти нотного співу, навіть погрожував виключенням з навчального закладу, почувши у виконанні хору псалми Д. Бортнянського. Проте семінаристи не побоялися погроз і продовжували співати з нот. Боротьба з протистоянням тривала повних три роки – упродовж 1835–1837 років.

У 1838 році ректором семінарії призначили Григорія Яхимовича, який також не сприймав нотного співу. Згодом, завдяки щасливому випадку, його ставлення змінилося на краще. У перших числах березня 1838 року, у Сиропусну неділю, ректор семінарії Г. Яхимович викликав до себе семінарста І.-Х. Сінкевича і наказав підготувати хор до співу в церкві Святого Юрія при висвяченні отця В. Поповича на мукачівського владика. У хорі в кожному голосі було по троє здібних співаків. Щоб під час співу не було самолівки, І.-Х. Сінкевич розписав для чотирьох голосів ноти «Прийдіте поклонімся» і «Хресту Твоєму поклоняємося, Владико». Менше того, задля цілоденних репетицій упродовж трьох тижнів з хористами він записався до семінарської лікарні (ніби хворий). Окрім цих творів, хористи вивчили також восьмиголосний концерт Д. Бортнянського «Тебе Бога хвалим». У призначену неділю в церкві Святого Юрія зібралося надзвичайно багато прихожан. При посвяченні в єпископи отця В. Поповича були присутні митрополит Галицький Михайло Левицький, Перемишльський єпископ І. Снігурський, латинський Львівський архієпископ Ф. Піштек, ректор Львівської

ОРЕСТ ПУШИК. СВЯЩЕНИК ІВАН-ХРИЗОСТОМ СІНКЕВИЧ...

духовної семінарії Г. Яхимович, священник мукачівської єпархії отець О. Духнович. Хор співав чудово, однак не це вирішило долю нотного співу у Львівській духовній семінарії. На парадному обіді в митрополита розмова зайшла про церковний спів. Архієпископ Ф. Піштек – чех, музикальна людина і великий любитель співу – почав розпитувати, хто підготував хористів, та де саме опановував спів хормейстер – у Празі чи в Римі? На це запитання єпископ І. Снігурський відповів, що І.-Х. Сінкевич навчався в Перемишлі, у створеному ним, єпископом, закладі, і що дуже бажано поширювати нотний спів у провінції. Потім, звертаючись до ректора Г. Яхимовича, додав: «Знайдіть метра, щоб навчав вихованців духовної семінарії такого українського співу, а я зі своєї сторони буду йому платити 100 золотих рублів річно». У цей час у семінарії було 180 місць для львівської єпархії та 120 місць для перемишльської, тож митрополит М. Левицький також повинен був дати кошти на навчання студентів нотного співу, але він промовчав, що означало – не дам нічого. Вихованців семінарії це дуже засмутило, і вони незабаром влаштували митрополитові демонстрацію – на Світле Воскресіння, наприкінці літургії, хор припинив спів. За таку акцію в церкві митрополит наказав виключити із семінарії всіх хористів. Після цього ректор Г. Якимович допитував співаків, чому вони не заспівали «Христос воскрес» та звинуватив їх у змові. Був допитаний і семінарист І.-Х. Сінкевич. Він пояснив, що був дуже засмучений тим, що священник не дав хоріві завершити спів, унаслідок чого виконання причастника вийшло фатальним, оскільки не зміг хоріві подавати голоси (тобто тональну настройку). Однак таке виправдання не переконало ректора, і він пригрозив семінаристові виключенням. І.-Х. Сінкевич сподівався, що так не станеться, тому дозволив собі сміливу відповідь: «Прошу видати мені письмове розпорядження про виключення, щоб мене прийняли в оперу». Проте, незважаючи на таку демонстрацію, ні І.-Х. Сінкевича, ні жодного семінариса не виключили.

Через кілька тижнів після описаних подій ректор викликав І.-Х. Сінкевича до себе

і познайомив його з Мареком – новим викладачем хорового співу. За пожертвовані єпископом І. Снігурським 100 золотих рублів цей викладач повинен був продовжувати навчання семінаристів, але в нього були інші погляди на викладання співу. Окрім того, ректор поставив умову: навчати за іншою програмою. Поки в семінарії були хористи школи І.-Х. Сінкевича, нотне навчання певним чином ще провадилося, згодом викладання такого співу у Львівській духовній семінарії поступово занепало. Заняття з нотного співу поновилися вже після приходу в семінарію викладачів М. Вербицького й Гесліха.

У 1839 році І.-Х. Сінкевича висвятили на священника [6]. Він одружився з Людвиною з Левицьких [5]. Після висвячення, у 1839–1840 роках служив адміністратором церкви в с. Горохівці Нижанківського деканату Перемишльського повіту¹ [6, s. 181]. У 1840–1842 роках – адміністратор церкви в с. Радохінці Нижанківського деканату Мостиського повіту² [6, s. 400]. У 1842–1843 роках – адміністратор церкви в с. Гусаків Мостиського деканату Мостиського повіту³ [6, s. 194]. У 1843–1883 – парох церкви в с. Любині Яворівського деканату Яворівського повіту⁴ [6, s. 291]. У 1883–1889 роках – парох церкви в с. Тустановичі Дрогобицького деканату⁵ [6, s. 500].

У спогадах отець І.-Х. Сінкевич писав: «Дізнавшись [1850 р.] що Вербицький поставлений завідателем [адміністратором] у с. Завадів Яворівського деканату і знаючи його крайню бідність, я взяв із собою запаси їжі і завіз їх новому завідателю [з Любині до Завадів 30 км]. В'їхавши в село, зустрів я о. Вербицького, що саме провадив до церкви померлого селянина. Я зліз із воза і пішов за похороном до церкви. Побачивши мене, Вербицький так зрадів, що вигукнув "О блаженной пам'яті...", а завершив словами "І сотвори ему многая літа" (замість "Вічну пам'ять")» [4].

Парох М. Вербицький справді жив у фінансовій скруті, адже був одружений двічі; дружини померли, залишивши йому двох малолітніх дітей, яких виховував самотужки. Тому допомога його вірного друга була найбажанішою для нього. Можливо,

ДО 200-ЛІТТЯ МИХАЙЛА ВЕРБИЦЬКОГО

Надгробок на могилі подружжя Сінкевичів. м. Борислав Львівської обл.
Світлина Р. Тарнавського

отець І.-Х. Сінкевич допомагав товаришеві неодноразово, і не тільки провізією, але й, напевно, фінансово [5]. У 1855 році, після клопотання отця І.-Х. Сінкевича перед церковною владою, М. Вербицький дістав призначення в дещо кращу парафію – у с. Млини Яворівського деканату.

І.-Х. Сінкевич своїм синам Кипріяну (нар. 1843 р.), Орестові (нар. 1845 р.) та Анатолію (нар. 1853 р.), ще перед їхнім навчанням у Перемишльській гімназії, дав дуже ґрунтовну загальну і музичну освіту. Після закінчення духовної семінарії всі троє отримали духовний сан та працювали для свого народу. Кипріяна Сінкевича висвятили 1868 року, Ореста Сінкевича – 1869 року, Анатолія Сінкевича – 1879 року⁶.

У травні 1883 року отець І.-Х. Сінкевич отримав прихід у с. Тустановичі, що неподалік Борислава, і був тут парохом до останніх своїх днів. Помер сподвижник

29 червня 1889 року, похований поблизу церкви разом із дружиною Людвикою. Вдячна громада с. Тустановичі поставила пароху І.-Х. Сінкевичу пам'ятник на цвинтарі, що неподалік храму Святого Миколая (нині – мікрорайон у м. Бориславі). На чорній мармуровій таблиці є два написи: «Тут спочивають Людвика з Левицьких Сінкевич, найдорожча дружина о. Івана Хризостома, народжена 22 лютого 1822, упокоїлася 31 березня 1889» і «о. Іван Хризостом Сінкевич, приходник Тустанович, народжений 27 вересня 1815 [це помилка, адже він народжений 1814 року. – О. П.], упокоївся 29 червня 1889» [5].

У праці отця І.-Х. Сінкевича, написаній навесні 1888 року, зазначено: «Точно в цьому році, а саме в Хрестопоклонну неділю припадає п'ятидесята річниця офіційного введення нотного співу в львівській духовній семінарії» [цит. за: 3].

ОРЕСТ ПУШИК. СВЯЩЕНИК ІВАН-ХРИЗОСТОМ СІНКЕВИЧ...

Примітки

* Автор статті О. Пушик є праправнуком І.-Х. Сінкевича по лінії його сина Кипріяна. – Ред.

¹ Дерев'яна церква Святого Симона Stylite, збудована 1918 року на місці старої дерев'яної церкви, зведеної до 1828 року. У 1840 році налічувалося 100 парафіян *in matre* і 1000 парафіян *total*.

² Дерев'яна церква Святого Миколая, збудована в XVII ст. У 1948 році було зведено муровану церкву. У 1840 році налічувалося 661 парафіянин *in matre*, 1025 – *total*, у 1859 році – 687 парафіян *in matre*, 1039 – *total*.

³ Мурована церква *Dormition of the BVM*, зведена 1894 року на місці колишньої дерев'яної церкви, збудованої до 1828 року. У 1840 році налічувалося 715 парафіян *in matre* і 1357 парафіян *total*.

⁴ Дерев'яна церква Святого Іллі Пророка, збудована 1812 року, відремонтована 1936 року. У 1840 році налічувалося 1074 парафіянина *in matre* і 1234 *total*, у 1859-му – 904 *in matre*, у 1879-му – 1300, у 1899 році – 1420 парафіян.

⁵ Мурована церква Преображення Господнього, збудована 1908 року на місці колишньої дерев'яної церкви з аналогічною назвою, зведеною 1756 року. На цвинтарі – дерев'яна каплиця Святого Мико-

лая, збудована 1899 року, поставлена на місці дерев'яної каплиці, зведеної 1879 року. У 1879 році налічувалося 1193 парафіянина УГКЦ, у 1899-му – 1853 пафіянина.

⁶ Згідно з усною інформацією від Антоніни Сінкевич (в одруженні – Янович), доньки отця Кипріяна, про її діда – отця І.-Х. Сінкевича.

Джерела та література

1. *Вербицький М.* О пінію музикальним [Електронний ресурс]. – Режим доступу : www.regent.cerkiew.net.

2. *Загайкевич М.* Михайло Вербицький. Сторінки життя і творчості. – Львів : Місіонер, 1998.

3. *Новакович М.* Михайло Вербицький. Ювілейні роздуми // Наше слово. – 2015. – № 10. – 8 берез.

4. *Сінкевич І.-Х.* Начало нотного пінія в Галицькій Русі (вспоминання старого священника) [Електронний ресурс]. – Режим доступу : www.regent.cerkiew.net.

5. *Тарнавський Р.* Загадка одного поховання // Нафтовик Борислава. – 2013. – 2 жовт.

6. *Blažejovskij D.* Historical Šematism of the Eparchy of Peremyšl and the Apostolic Administration of Lemkivščyna (1828–1939). – Lviv, 1995.

SUMMARY

In the first third of the nineteenth century Przemysl has become a significant cultural center, which influence spreaded over the whole Halytska Ukraine. Mikhailo Verbytskyi and Ivan-Khryzostom Sinkevych were bright representatives of that social and cultural processes, connected with the preservation and further development of national consciousness of the Ukrainians, living on that terrains (originally belonging to the Austro-Hungarian Empire, and later to Poland).

Priest I.-Kh. Sinkevych (September 27, 1814, v. Viisko – June 29, 1889, v. Tustanovychi, near Drohobych) is known in Ukrainian culture as the first biographer of M. Verbytskyi. He is also famous as choirmaster, singer, composer and skillful guitarist, teacher and educator in the field of promotion and implementation of church musical singing in Gymnasia in Przemysl, clerical seminaries of Przemysl, Lviv and Chernivtsi.

From 1839 Sinkevych was imposed to a priest order and served in different churches of Halychyna region – Horokhivtsi village, Przemysl district, then Radokhivtsi, Husakiv villages, Mostysk district, Lubyn village of Yavoriv district, Tustanovychi village of Drohobych district, where his life was finished, and the granite headstone to him and his wife was put at the cemetery.

Throughout the life f. I.-Kh. Sinkevych has maintained friendly relations with f. M. Verbytskyi and wrote his biography. At the same time with the priest activity Sinkevych put a lot of efforts to implement into church everyday life singing according to the music (but not by *samolivka*, learning by heart by ear), selected choristers with beautiful voices, organized choirs, that impressed the audience in the churches and at public meetings with their execution. His three sons have also become the priests and continued father's work. Cultural and educational activity of I.-Kh. Sinkevych and now is mentioned with honour in Eastern Halychyna.

Keywords: Mikhailo Verbytskyi, Ivan-Khryzostom Sinkevych, sacred music, liturgy, the national anthem of Ukraine.